

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **ing. J. K.,** zastoupen Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou se sídlem Komenského 4, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Pošumavský aeroklub Klatovy o. s.,** se sídlem Chaloupky 573, Klatovy, **2) Město Klatovy,** se sídlem náměstí Míru 62, Klatovy, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 138,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2009, č. j. RR/2288/09 Krajský úřad Plzeňského kraje zčásti změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „městský úřad“) ze dne 27. 5. 2009, č. j. OVÚP/3919/09/My, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby hangáru pro tři ultralehká a dvě bezmotorová letadla na pozemku parc. č. 2597/1 v k. ú. Klatovy.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 Ca 78/2009 – 86, žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že se žalovaný s námitkami na zhoršení výhledových poměrů,

zvýšení hluku a negativními dopady provozu letiště na ovzduší řádně vypořádal a ostatní námitky pak, podle krajského soudu, nebylo možné věcně posoudit, neboť jimi stěžovatel usiloval o ochranu práv obyvatel Chaloupek a nikoliv svých vlastních.

[3] Tento rozsudek napadl žalobce kasační stížností, ve které krajskému soudu vytýkal, že se nedokázal s jeho žalobními námitkami řádně vypořádat. Nejvyšší správní soud primárně posuzoval kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) tedy z hlediska možné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. V rozsudku ze dne 31. 1. 2011 č. j. 2 As 90/2010 – 118 Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „*Pokud se tedy krajský soud za dané situace nevypořádal se zcela konkrétními tvrzeními stěžovatele, která navíc nepochybně představovala stěžejní bod jeho žaloby (...), zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Proto rozsudek Krajského soudu v Plzni podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[4] Opomenutá konkrétní tvrzení stěžovatele představovala, dle citovaného rozsudku tohoto soudu, nesouhlas s umístěním stavby hangáru v blízkosti obytných budov s negativními důsledky na výhledové poměry, hlučnost a kvalitu ovzduší v dané lokalitě.

II. Rozsudek Krajského soudu v Plzni

[5] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2011, č. j. 30A 8/2011 - 138. Ve svém rozsudku se zaměřil především na posouzení výše uvedených žalobcových námitek. K námitce zhoršených výhledových poměrů žalobce krajský soud uvádí, že případnou realizací stavby může dojít ke změně žalobcových výhledových poměrů, která může být vnímána jako zhoršení stávajícího stavu. K tomu ovšem krajský soud dodává, že pouze narušení jdoucí za akceptovatelnou mez jistého omezení výhledových poměrů chápe jako zásah do veřejných subjektivních práv, který by mohl vést ke zrušení rozhodnutí krajského úřadu. K takovému omezení, dle krajského soudu, nedošlo, a to především s odkazem na umístění a rozměry stavby.

[6] Krajský soud se dále zabýval námitkou zvýšených exhalací z leteckých motorů. V této námitce soud považuje za nejpodstatnější fakt, že v důsledku realizace stavby hangáru nedojde k navýšení celkového počtu letadel na letišti. Z tohoto faktu krajský soud dovozuje, že nemůže dojít ani ke zvýšení exhalací z leteckých motorů.

[7] S námitkou žalobce ohledně zvýšení hluku v souvislosti s provozem letadel v blízkosti hangáru odkázal krajský soud jednak na zprávu společnosti SONING Praha, a. s., která hlukovou zátěž posuzovala, a jednak na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje zn. 19593/21/08, kterým tento dotčený orgán souhlasil s předloženou projektovou dokumentací stavby hangáru. Vycházel přitom ze závěru kontrolního měření, podle něhož hygienický limit nebyl překročen a ze závěru Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, podle kterého je nutné ověřit závěry společnosti SONING Praha, a. s., měřením hluku ve zkušebním provozu o maximální délce šest měsíců. Z těchto důvodů odmítl krajský soud i tuto žalobcovu námitku.

[8] Krajský soud tak k výše uvedeným námitkám uzavírá, že ze strany rozhodovacích orgánů nedošlo k porušení žalobcových práv a oprávněných zájmů.

[9] Krajský soud se vyjádřil také k námitce, že posuzovaná věc nebyla řešena v souladu s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), neboť nebyla prověřována varianta umístění hangáru dále od obytné části obce Chaloupky. Odkázal přitom na svůj původní rozsudek a své odůvodnění uzavřel tím, že umístění stavby hangáru je v souladu s požadavky právních předpisů a je-li zákon povolán k ochraně práv a oprávněných zájmů, pak postup, který je se zákonem v souladu, nemůže být zároveň nepřiměřeným zásahem do zákonem garantovaného práva.

III. Kasační stížnost

[10] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel") včas podanou kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost podává stěžovatel do výroků pod bodem I. a II. napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel nejprve uvažuje o tom, zda měl být před novým rozhodnutím ve věci obeslán výzvou podle § 51 s. ř. s., pokud měl krajský soud v úmyslu rozhodnout bez nařízení jednání.

[12] Dále ve stížnosti vytýká krajskému soudu, že jím prezentované vypořádání žalobních námitek postrádá řádné odůvodnění a není z něj zřejmé, proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Dle stěžovatele vede tento fakt ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[13] Stěžovatel také nepovažuje za řádně vypořádané námitky, které vznesl v žalobě. Podle jeho názoru není možné přijmout závěr soudu ohledně zvýšení exhalací z leteckých motorů. Stěžovatel uvádí, že v blízkosti jeho domu zatím žádná letadla neparkují, nestartují atd., což by se stavbou hangáru mělo změnit. Nelze tedy účelově oddělovat provoz hangáru od vlastní stavby.

[14] Ke zvýšení hluku v souvislosti s provozem letadel poznamenává stěžovatel, že měření hluku, neodpovídá skutečnému provozu hangáru a bylo provedeno na nesprávném místě. Kontrolní měření nemůže být objektivní také proto, že faktický stav může být ovlivněn uživateli hangáru.

[15] Stěžovatel svou kasační stížnost opírá také o zásady proporcionality, resp. subsidiarity a minimalizace zásahu, kterými se, krajský soud blíže nezabýval. V tomto bodě kasační stížnosti se odvolává na právo na řádný proces, které je veřejným subjektivním právem (k tomu argumentuje rozhodnutím Ústavního soudu III. ÚS 2556/07). Stěžovatel nepovažuje postup správních orgánů za šetrný k jeho právům. Dle stěžovatele by mohl být hangár umístěn na jiném místě předmětné parcely, tak aby byla stavba dále od obytné části obce. Stěžovatel namítá, že postup správních orgánů postrádá vůli hledat řešení s minimálním zásahem do práv vlastníků okolních pozemků.

[16] Ve stížnosti stěžovatel připomíná, že předmětným rozhodnutím byla porušena podmínka stanovená ve změně ÚP města Klatovy – lokalita č. 16 ze dne 11. 2. 2003, kde bylo stanoveno, že dojde ke zvětšení areálu letiště bez dodatečného zatížení okolí provozem letiště. Dále uvádí, že provoz letiště je přibližován k obci Chaloupky v rozporu se zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, neboť výšková ochranná pásma letiště Klatovy zasahují do silničního ochranného pásma komunikace parc. č. 2597/2 v k. ú. Klatovy, která je silnicí III. třídy.

[17] Stížnost uzavírá konstatováním, že jeho písemný souhlas, na který upozorňuje ve svém rozsudku krajský soud, patří patrně strýci žalobce, který však v době stavebního řízení nebyl vlastníkem předmětných nemovitostí. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

[18] Stěžovatel doplnil kasační stížnost ještě dílčí grafickou a textovou částí územního plánu města Klatovy, a to k důkazu vlivu stavby a provozu hangáru na růst zatížení okolí provozem letiště.

IV. Vyjádření ke kasační stížnosti

[19] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

[20] Pošumavský aeroklub Klatovy, o. s. (dále jen „aeroklub“), jako osoba zúčastněná na řízení, se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti věnuje jednotlivým námitkám stěžovatele. Ke zhoršení výhledových poměrů dle něj nedochází, což dokládá přiloženými fotografiemi. Ani ke zvýšení exhalací z leteckých motorů nedojde. Argumentuje především skutečností, že plocha pro pohyb letadel se stavbou hangáru měnit nebude a také tím, že letadla, která budou v hangáru umístěna, patří do kategorie ultralehkých, které mají moderní konstrukci motoru se zařízením na snižování škodlivin. Ohledně hladiny hluku odkazuje aeroklub na kontrolní zjištění hluku z provozu letiště ze dne 19. 8. 2009, který provedla Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje. Uvádí, že dle tohoto měření, ani dle měření společností SONING Praha, a. s., nebylo zjištěno překročení hladiny hluku.

[21] Aeroklub také konstatuje, že stavbou hangáru nedojde k rozšíření letiště v ÚP města Klatovy, protože předmětná parcela je v tomto ÚP již jako letiště zahrnuta. Letiště je, jak uvádí aeroklub, stále ve stejných hranicích a tak nedojde k přibližování provozu k obci Chaloupky. Aeroklub se domnívá, že ochranné pásmo letiště nenarušuje ochranné pásmo komunikace, protože ustanovení leteckého zákona se na letišti v Klatovech bezpodmínečně dodržuje.

[22] Dále aeroklub uvádí, že stěžovatel opomíjí problematiku § 65 odst. 1 s. ř. s., když je toto založeno na požadavku doložit zkrácení či porušení konkrétních práv stěžovatele. Stěžovatel, dle něj, založil svou argumentaci na zásahu do práv obce Chaloupky a snaží se údajnou újmu obce Chaloupky individualizovat jako újmu vlastní. Pošumavský aeroklub Klatovy, o. s., proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Podmínky přípustnosti kasační stížnosti dle § 102 s. ř. s. byly splněny, stejně jako další podmínky dle § 105 odst. 2, § 106 odst. 1,2 s. ř. s. Kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátkou a kasační stížnost obsahuje důvody, které je v principu třeba považovat za projednatelné.

[24] Vzhledem k tomu, že kasační stížností je napaden rozsudek krajského soudu poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem, zkoumal tento soud, zda je kasační stížnost přípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Důvodem předchozího zrušujícího rozsudku tohoto soudu byla nepřezkoumatelnost prvého rozsudku krajského soudu. V takovém případě je nová kasační stížnost přípustná, neboť zdejší soud dosud nezaujal ke sporným otázkám právní názor. Dále bylo třeba posoudit, zda veškeré stěžovatelem uplatněné kasační námitky jsou přípustné. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se totiž nelze zabývat takovými námitkami, které žalobce neuplatnil již v žalobě u krajského soudu, přestože tak učinit mohl. Již v předchozím zrušovacím rozsudku zdejší soud uvedl, že žalobní námitky jsou na samé hranici projednatelnosti a tento nedostatek nelze vyrovnat jejich rozšířením v rámci kasační stížnosti. To platí jednak o námitkách obecně se vztahujících k újmě obyvatel obce Chaloupky, jednak o tvrzení negativního vlivu částečného přesunu provozu tří motorových letadel blíž k obydlí žalobce a o údajném rozporu umístění a provozu hangáru vůči schválenému územnímu plánu města Klatovy, který sice počítá s rozšířením letiště až k hranici osídlení, avšak bez dodatečného zatížení okolí.

[25] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu, vázán rozsahem a přípustnými důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[26] Ze systematických důvodů je vhodné zabývat se nejprve určitou pochybností stěžovatele, podřaditelnou pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v tom, že krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, aniž by žalobce byl obeslán výzvou podle § 51 s. ř. s., pokud měl krajský soud v úmyslu rozhodnout bez nařízení jednání. Ze soudního spisu plyne, že krajský soud řízení nedoplňoval a v prvém i druhém případě rozhodl bez nařízení jednání. V nyní napadeném rozsudku konstatoval, že žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) souhlasil výslovně, žalobce konkludentně, neboť ve stanovené lhůtě případný nesouhlas nevyjádřil. Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedený závěr platí ve vztahu k prvému rozhodnutí krajského soudu, zatímco před vydáním nyní napadeného rozsudku krajský soud stanovisko účastníků k rozhodnutí bez jednání vůbec nezjišťoval. Tuto skutečnost je třeba interpretovat v souvislosti s konkrétními okolnostmi tohoto případu, neboť se jistě týká práva účastníka řízení na řádný proces (k tomu viz četné nálezy ústavního soudu, například IV. ÚS 3114/07, III. ÚS 627/01). K této problematice existuje ostatně také judikatura Nejvyššího správního soudu, viz třeba rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129, dle níž *„Pokud krajský soud rozhodne ve věci bez nařízení jednání poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, přičemž nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez nařízení jednání, ani nebyly dány podmínky k rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 s. ř. s., je nutno takový postup považovat vždy za vadu řízení před krajským soudem.“* O takový případ se nejedná, neboť žalobce rozhodnutí bez jednání připustil a také v žádné fázi řízení před soudem na nařízení

jednání netrval. Významné interpretační pravidlo v těchto věcech vyjadřuje rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, *„případný souhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno.“* Krajský soud po zrušení prvního rozsudku žalobu znovu projednal, přičemž v důsledku zrušujícího rozsudku nenastala žádná změna oproti stavu, za něhož se stěžovatel v řízení již dříve k možnosti rozhodnutí bez jednání vyjadřoval. Stěžovatel také pouze vyjadřuje pochybnost, zda krajský soud postupoval správně či nikoliv a netvrdí, že by tímto postupem utrpěl jakoukoliv konkrétní újmu na svých právech, např. tím, že neměl možnost soudu předestřít či navrhnout nějaké důkazy. Byť tedy krajský soud formálně pochybil, s ohledem na to, že jeho postup byl zcela shodný, jaký navazoval na výzvu učiněnou před prvním rozhodnutí, nelze v neopakování výzvy shledat porušení stěžovatelových práv, které by se mohlo projevit v zákonnosti rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozhodnutí respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, vypořádal relevantní žalobcovy námitky a samotné projednání věci by nemělo pro osud žaloby před krajským soudem žádný význam. Rovněž shromážděný skutkový základ byl pro řádné posouzení věci dostatečný. Z této skutečnosti krajský soud oprávněně vycházel a v jeho postupu tak nelze zjistit pochybení, které by se nepříznivě dotýkalo práva žalobce na řádné projednání věci, případně mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinými slovy, rozhodnutím věci bez nařízeného jednání v tomto konkrétním případě není naplněn důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[27] První rozsudek krajského soudu byl zdejším soudem zrušen pro nepřezkoumatelnost spočívající v nevypořádání žalobních námitek. Tuto vadu krajský soud odstranil v nyní napadeném rozsudku tak, že jednotlivé přípustné námitky žalobce vypořádal v souladu s jejich důkladným hodnocením správními orgány a podle skutkového základu, který byl ve věci soustředěn již v řízení před správními orgány. Stěžovatel ovšem namítá, že toto vypořádání není správné ani dostatečné.

[28] V dané věci bylo předmětem posouzení rozhodnutí o umístění stavby. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 183/2006 sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně namítá nedostatečné posouzení otázky zvýšení exhalací z leteckých motorů a zvýšení hladiny hlukové zátěže provozem letadel v blízkosti hangáru. Všechny námitky ovšem byly provedenými důkazy vyvráceny, jak vyplývá z jejich hodnocení, obsaženého v napadeném rozsudku, na který Nejvyšší správní soud odkazuje. Souhrnně lze konstatovat, že stavba hangáru a jeho provoz jako stavby samotné a také jeho provoz v souvislosti s jeho účelem odpovídají parametrům příslušných stavebních, hygienických a technických předpisů, jejichž limity v žádném směru výstavbou a provozem hangáru porušeny být nemohou. Je třeba připomenout, že soud není oprávněn se zabývat otázkou vhodnosti umístění stavby, není oprávněn takový záměr měnit. Jeho úkolem je pouze posouzení, zda umístění stavby v daném místě nepřekračuje stanovené limity; pokud tomu tak není, rozhodnutí z hlediska zákona

obstojí. Rovněž je třeba rozlišovat předmět územního a stavebního řízení. Otázky provozu stavby (jejího užívání) totiž spadají do řízení stavebního (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). Námitka nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není důvodná.

[29] I ve vztahu k důvodům rozsudku stěžovatel uplatňuje kasační námitku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; tvrdí, že odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje srozumitelné zdůvodnění, proč krajský soud považuje žalobcovu argumentaci za nesprávnou. Krajský soud naopak závěr o nedůvodnosti žalobcových námitek obsáhle a srozumitelně zdůvodnil odkazem na dostatečná skutková zjištění z fáze řízení před správními orgány a jejich právní argumentaci, se kterou se ztotožnil. Již v předcházejícím odstavci bylo uvedeno, že krajský soud v argumentaci vycházel z odborných a kvalifikovaných zjištění, která byla soustředěna již ve fázi řízení před správními orgány. Dodat lze i to, že odkázal na záruku, vyplývající z rozhodnutí Krajské hygienické stanice ze dne 20. 8. 2008, zn. 19593/21/08, o vázání souhlasu s umístěním stavby ověřením hlukové studie ve zkušebním provozu po dobu nejméně 6 měsíců. Nepřiměřenost zásahu do žalobcových práv stavbou hangáru a jeho provozem právě na určeném místě nelze dovodit již z toho, že škodlivé následky provozu nebyly prokázány a sama stavba odpovídá požadavkům z hlediska stavebních předpisů. Krajský soud tedy srozumitelně vyložil, proč uvedeným projektem nedojde k narušení práv žalobce v rozsahu, který by bylo možné označit za nepřiměřený.

[30] Z uvedeného konstatování vyplývá rovněž logický závěr, že ani v řízení před správními orgány nedošlo k vádám při shromažďování skutkových podkladů pro rozhodnutí nebo k takovým závažným vadám řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Důvodná proto nemůže být ani kasační námitka dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[31] Stěžovatel se dovolává nepřiměřenosti zásahu do svých práv, a to právě poukazem na škodlivé následky provozu zařízení letiště. Po vypořádání všech aspektů konkrétních žalobních námitek lze tuto výhradu žalobce považovat za nedůvodnou, a to včetně úvahy o umístění hangáru do jiné části areálu letiště. Na základě dosažených zjištění lze spolehlivě usuzovat na přijatelnost zásahu vlastníka letiště do chráněných práv stěžovatele - § 127 odst. 1 občanského zákoníku. V uvedeném smyslu lze poukázat na argumentaci rozsudku tohoto soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 - 52 „*Jako rozhodné kritérium pro určení míry a intenzity potenciálního či alespoň tvrzeného zásahu je tzv. přípustná míra podle stavebně technických předpisů, kterou je třeba v případě ...námitek...rozumět i míru přiměřenou poměrům v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Překračuje-li tvrzený zásah míru přiměřenou poměrům, překračuje vždy zároveň i přípustnou míru.* K takovému zásahu nepochybně nedošlo, neboť budovaná stavba a její provoz povolené limity v žádném z aspektů nepřekračuje. K otázce namítané přiměřenosti (proporcionality) řešení viz také rozsudek ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 – 99, „V souladu *se zásadou proporcionality musí být míra a rozsah omezení přiměřené ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a ve vztahu k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno...za předpokladu, že neexistují alternativy, o nichž je možné ještě rozumně uvažovat.*“ Přiměřenost konkrétního rozšíření provozu letiště, existujícího a jako letiště v dané lokalitě provozovaného desítky let, je dostatečně podepřena zjištěními již z důkazního řízení před správními orgány.

[32] Za takové situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani jedna z námitek kasační stížnosti není důvodná. Proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[33] O nákladech řízení tento soud rozhodl dle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Žalobce nemá na náhradu nákladů právo, neboť v řízení nebyl úspěšný. Žalovanému žádné náklady nad rámce vyplývající z jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu